

[H. P. Johansen.]

Lovforslaget saaledes, at disse Summer kun gælder, naar Aarsindtægten har været 5 000 Kr. eller derover.

Jeg vil ogsaa gerne udtale min Tilfredshed med et helt nyt Princip, som er indført i Ulykkesforsikringsloven vedrørende de almindelige lovpligtige Forsikrings-satser. Det nye er, at der indføres en automatisk Regulering af Satsene i Lighed med, hvad der er fastsat i en Række andre sociale Love. Af praktiske Grunde tager man dog her ikke Hensyn til en mindre Forhøjelse i Pristallet; der skal være sket en Forandring i Pristallet, en Stigning eller et Fald, paa 15 Points. Men det er selvfølgelig et forsikringsteknisk Spørgsmaal, som er mere egnet til — jeg kan vist føje til: af gode Grunde — at blive drøftet i et Udvalg end ved første Behandling her.

Det forekommer mig, at det maa være praktisk at indføre en saadan Pristalsregulering, og jeg formoder, det vil betyde, at Rigsdagen ikke saa hyppigt, som det har været Tilfældet tidligere, skal beskæftige sig med denne Lovgivning. Jeg har da ogsaa bemærket, at det sagkyndige Udvalg har tiltraadt dette Princip, og at Forsikringsselskaberne mener, at det ogsaa i Praksis lader sig gennemføre uden alt for store Vanskeligheder.

Endvidere giver Lovforslaget Anledning til en Bemærkning angaaende Fiskerne, der jo paa visse Omraader har indtaget en Særstilling i denne Lovgivning, hvilket dog ikke gælder de Fiskere, der er antaget som lønnet Medhjælp, for de betragtes efter Loven som Lønarbejdere og skal forsikres som Lønarbejdere. Men det gælder saadanne Fiskere, som ejer Baad og Redskaber, og som hovedsagelig ernærer sig af Fiskeri, idet disse Fiskere har en Forsikringspligt over for egen Person. Det er dog vist almindeligt bekendt, at der langtfra har været Tilfredshed med den gældende Ordning inden for denne Kreds af Fiskere. For det første har man gjort gældende, at Erstatningerne er alt for lave, hvilket er rigtigt, idet de er beregnet efter en Aarsløn, der ligger saa langt nede som paa 1 200 Kr. Endvidere har der været Utilfredshed med, at Tilskudsgrænserne, altsaa Grænserne for det Tilskud til Dækning af Præmie, som Staten skulde yde, var for lave. Jeg forstaaer det saaledes, at Fiskernes Ønsker er imødekommet i dette Lovforslag. Man søgte i Fjor at faa Spørgsmaalet løst, men da kunde det ikke lade sig gøre. Jeg tror ikke, det vil volde Vanskeligheder at gennemføre det nu.

Angaaende det, man kalder den fri-

villige Forsikring, som Husmænd og andre kan tegne, har der været rejst lignende Indvendinger som dem, Fiskerne har rejst, med Hensyn til at Aarslønnen og Tilskudsgrænsen ikke stod i noget rimeligt Forhold til det nuværende Pris- og Lønniveau. Jeg forstaaer Lovforslaget saadan, at det ogsaa imødekommer de her fremsatte Ønsker.

Naar man beskæftiger sig med dette Lovforslag, ligger det meget nær at spørge, hvad det betyder for Erhvervslivet, hvis de foreslaaede Forhøjelser bliver gennemført. Her kan det oplyses, at Merudgiften ved Landbruget f. Eks. ikke engang bliver $\frac{1}{3}$ Øre pr. Arbejdstime, og at Merudgiften f. Eks. i Jernindustrien kun bliver godt og vel $\frac{1}{3}$ Øre pr. Arbejdstime, hvis Lovforslaget bliver gennemført. Jeg vil da tro, at de fleste Arbejdsgivere vil se med Velvilje paa dette Lovforslag i Bevidstheden om, at der sikres deres Arbejdere en bedre Hjælp, hvis en Ulykke skulde indtræffe, for det maa sikkert virke yderst pinligt paa en Arbejdsgiver at opleve, at en dygtig Arbejder kommer ud for en alvorlig Tilskadekomst, og det maa være dobbelt pinligt, hvis Arbejdsgiveren er vidende om, at det betyder Fatigdom og maaske betydelig Nød for den paagældende og hans Familie. Jeg haaber derfor paa Forstaaelse af dette Lovforslag ogsaa fra Arbejdsgivernes Side.

Jeg skal slutte med at nævne § 14 i Lovforslaget. § 14 siger, at denne Lov træder i Kraft 1. April 1948, og kommer til Anvendelse paa Ulykkestilfælde, der er indtruffet 1. April 1947 eller senere. Det vil altsaa sige, at Lovforslaget faar tilbagevirkende Kraft til 1. April 1947. Jeg formoder, at der er ærede Medlemmer i denne Sal, som vil nikke genkendende til denne Bestemmelse; jeg tænker især paa saadanne Medlemmer, som deltog i Udvalgsarbejdet om Ulykkesforsikringsloven i Fjor, da der jo i dette Udvalg blev truffet en Aftale, som nu har fundet Udtryk i det foreliggende Lovforslag. Jeg minder om, hvad der stod i den Betænkning, som det nævnte Udvalg i Fjor enedes om. Der stod bl. a., at der var Enighed om, at en Revision af Ulykkesforsikringsloven maatte være forestaaende, og dernæst, at eventuelt forhøjede Satser ved Revisionen baade for Dagpenge, Invaliditetsstatninger og Dødsersatninger skulde have tilbagevirkende Kraft til 1. April 1947. Det var altsaa en Aftale, der blev sluttet. Det var i Virkeligheden en værdifuld Betænkning, der blev skrevet i Udvalget i Fjor, og jeg synes, man her i Landstinget har Grund til med nogen Tilfredshed at tænke paa, at der dog kunde opnaas Enighed om